

7

หิมะโปรยปราย ผืนฟ้าและแผ่นดินคลีคลุ้มด้วยอารมณ์สีเงินยวง
อากาศหนาวเหน็บโหดร้ายเช่นนี้น้อยนักจะมีผู้คนสัญจรบนทางหลวง
แต่ยามนี้กลับปรากฏม้าสี่ตัวและรถม้าสองคันตะบึงผ่านมา ปุยหิมะ
เปื้อนโคลนกระเซ็นทั่วทุกหนทุกแห่งที่กีบม้าฝ่าผ่าน

หลังนั้นนั่งอยู่บนที่นั่งตอนหน้าของรถม้าคันหน้าสุด ข้าเล็งเห็นบิดา
ผู้กำลังทำหน้าที่สารภีพลางเฝ้าสังเกตรอบกายด้วยสีหน้าระวังระวาง
พวกเขาเร่งเดินทางมาถึงสามวัน ใบหน้ารูปสี่เหลี่ยมของบิดามีร่องรอยของ
ความเหนื่อยล้า ในที่สุดนางก็อดรนทนไม่ไหว เอ่ยถามถึงข้อสงสัยที่วนเวียน
อยู่ในใจมาตลอดหลายวันนี้

"ท่านพ่อ เหตุใดได้เท่าจึงเร่งจะกลับเมืองหลวงถึงเพียงนี้ พวกเรา
กำลังหนีเอาชีวิตรอดหรือเจ้าคะ" พอเอ่ยวาจา ลมหายใจจากปากก็กลับกลายเป็นหมอกขาว

"อีนเออร์ เจ้าพูดเหลวไหลอะไรกัน ได้ทำเป็นขุนนางสำคัญในราชสำนัก มีหรือจะต้องหนีเอาชีวิตรอด" พอได้ยินคำพูดของบุตรี หลันเจิงก็มีสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย น้ำเสียงบอกแหวด่าหนี

"แล้วเหตุใดเราจึงต้องเร่งเดินทางสามวันสามคืนอย่างนี้ กระทั่งตอนหยุดพัก พี่อาชานกับท่านอาจางก็ต้องผลัดกันเฝ้าเวรตลอด"

มิใช่ว่านางสงสัยมากความ แต่เพราะจู่ๆ กลางดึกของสามวันก่อน ได้เท่ากับาพวงนางออกเดินทางฝ่าพายุหิมะ เร่งเดินทางไม่ยอมพัก ดูแล้วเหมือนกำลังหนีภัยบางอย่าง

หลันเจิงขมวดหัวคิ้วเล็กน้อย ทำท่าจะเอ่ยปากแต่แล้วก็กลับหยุด ในที่สุดก็ไม่ได้เอ่ยอะไร กล่าวเพียงว่า

"เจ้าไม่ต้องถามมากความ ได้ทำทำเช่นนี้ย่อมต้องมีเหตุผลของท่าน" ครั้นเห็นบุตรีหนาวสั่นจนต้องขดตัวแน่น เขาก็กล่าวเสียงอ่อนลงว่า "หากเจ้าหนาวก็เข้าไปนั่งในรถม้าก่อนแล้วกัน"

"ไม่ ข้าจะอยู่เป็นเพื่อนท่านพอดีตรงนี้" พอเห็นบิดาไม่กล่าวอะไร หลันอินก็ไม่สนใจ นั่งฟังบิดา ดึงงอบที่กันหิมะลงต่ำ ปิดมิให้ลมหนาวเข้ามาปะทะใบหน้า

นางหุดคอกซุกอยู่ในเสื้อคลุมสีแดงหม่น ขยับขาไปมาได้ความหนาว พลังเป่าลมอุ่นๆ รดมือที่เย็นเฉียบทั้งคู่ จากนั้นก็สอดมือเข้าไปในแขนเสื้อ บุณวมทั้งสองข้างเพื่อให้ได้ไออุ่น

ใบหน้าขาวสะอาดอ่อนเยาว์กลายเป็นสีแดงเรื่อเพราะลมหนาวที่ มาปะทะ จมูกโด่งเรียวเย็นจนกลายเป็นสีแดง

"ตามใจเจ้า หากทนไม่ไหวก็เข้าไปนั่งข้างใน"

บุตรีกำพร้ามารดาแต่เล็ก แต่ก็รู้ความ รู้จักกตัญญูเอาใจใส่บิดา
 หลันเฉิงรู้ดีว่านางไม่ยอมปล่อยให้เขาทนกับพายุหิมะหนาวเหน็บอยู่นอก
 รถม้าเพียงลำพังจึงนั่งอยู่เป็นเพื่อนเขา ใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยนั้นปรากฏ
 รอยยิ้มปลาบปลื้มใจ

"เจ้าคะ"

หลันอินรับคำเบาๆ จากนั้นก็กวาดตามองทิวทัศน์ฤดูหนาวสองข้างทาง
 ได้ยินเสียงลมกระโชกกรีดผ่านข้างหู นางรู้สึกง่วงงุนขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

หลันอินหลับตาพริ้ม ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าใด รถม้าพลันหยุดชะงัก
 ม้าเทียมมรดยกขาหน้าขึ้นตะกายพลางกรีดร้องเสียงยาว นางรีบคว้าบิดา
 ที่อยู่ข้างๆ ไว้เพื่อไม่ให้ตนเองเสียหลัก ความตระหนกพาให้ความม่งว่องเหว
 หวานนอนหายไปหมดสิ้น

หลันอินเบิ่งตาไปข้างหน้า เห็นคนสวมชุดดำปิดหน้าเจ็ดแปดคน
 ปรากฏตัวขึ้น ในมือของทุกคนมีอาวุธคมกล้า ก่อนจะเข้าต่อสู้กับองครักษ์ที่
 อยู่บนหลังม้าทั้งสองนาย

"ให้ตายเถอะ ถึงกับส่งคนมาไล่ฆ่าเรา ยังเห็นกฎหมายบ้านเมืองอยู่
 ในสายตาหรือไม่!"

หลันเฉิงสบถเบาๆ พอเห็นองครักษ์หนึ่งในสี่นายนั้นถูกสังหาร สีหน้า
 ก็เคร่งขรึมลง พลันพลิกกายกระโดดลงจากหลังม้า

"ท่านพ่อ เกิดอะไรขึ้น!"

หลันอินลงจากรถด้วยความตกใจ

"พวกเขาฆ่าเพราะของนั้นเป็นแน่!"

ได้เท้าเหยี่ยวหาจวินซึ่งนั่งอยู่ในรถม้าตามลงมาด้วย พอเห็นการต่อสู้

เบื้องหน้า ใบหน้าเคร่งขรึมสัต์ยี่ห้อก็ปรากฏแววหนักอึ้ง

เยี่ยหฺวาจวินเห็นชัดว่าองครักษ์ของตนไม่อาจต้านทานการโจมตีของมือสังหารเหล่านั้นได้แน่กึ่งไปอดีตใจ ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อหยิบสมุดที่ห่อผ้าแพรสีเหลืองออกมาอย่างระมัดระวัง ยื่นให้หลันเจิงพร้อมกำชับว่า

"พ่อบ้านหลัน ท่านรับของสิ่งนี้แล้วรีบหนีไป ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องกลับเมืองหลวงแล้วส่งมอบให้ท่านเสนาบดีให้ได้"

"ไม่ขอรับ ข้าจะทิ้งได้เท่าแล้วหนีเอาตัวรอดไปคนเดียวมิได้เด็ดขาด"

หลันเจิงปฏิเสธ

เยี่ยหฺวาจวินยึดสมุดนั้นใส่มือเขา กล่าวด้วยใบหน้าจริงจัง "พ่อบ้านหลัน ความเป็นตายของข้าเป็นเรื่องเล็ก แต่ของสิ่งนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงนัก ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องมีคนส่งไปให้ถึงเมืองหลวง ข้าคิดว่าด้วยวิทยายุทธ์ของท่าน อาจพอมีโอกาสหนีพ้นการตามสังหารของพวกมันได้"

ว่าแล้วเยี่ยหฺวาจวินก็รีบปลดเชือกผูกม้าตัวหนึ่งออกจากกรดม้าแล้วส่งให้หลันเจิง

"ไม่ขอรับได้เท่า ข้า..."

"เจ้ารีบพาอินเออร์หนีไป พวกอาชานกำลังจะทานไม่ไหว คนที่พวกมันต้องการคือข้า ข้ายังพอถ่วงเวลาพวกมันได้ชั่วขณะ จะได้เป็นโอกาสให้พวกเจ้าหนีไปได้"

เยี่ยหฺวาจวินไม่รอให้หลันเจิงซักซ้ำอีก กล่าวเร่งด้วยสีหน้าดูตัน

"รีบไป นี่เป็นคำสั่งของข้า!"

พอเห็นองครักษ์ที่เหลือเพียงสามนายล้มลงไปอีกหนึ่ง ทั้งมีคน

ชุดดำสามคนกรูกันเข้ามาทางพวกเขา เวลากระชั้นนัก หลันเจิงจำต้อง
กีดพันรับคำสั่ง พาบุตรขึ้นหลังม้าแล้วเขียนหินไป

ที่ว่ากระหนมีหรือจะเฝ้าตายเพียงนั้น เพิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวพลันได้ยิน
เสียงวัตถุแหวกอากาศเข้ามาใกล้ ดาบเล่มหนึ่งพุ่งมาปักกลางหลังเขาจนมิด
ใบดาบ

หลันเจิงหน้าขาวซีด รวบรวมกำลังยึดของที่ใต้เท้าเพิ่งมอบให้เข้าไป
ในอกเสื้อบุตร

"อั้นเออร์ ไปหานายน้อยที่อำเภอหยางแล้วมอบของสิ่งนี้ให้ท่าน
ให้นายน้อยเอาไปให้ท่านเสนาบดีที่เมืองหลวง"

หลันเจิงส่งความอย่างรวดเร็วจนนั้นก็กระโดดลงจากหลังม้า ตบม้า
สุดแรงเพื่อให้บุตรที่อยู่บนหลังม้าหนีรอดไปให้ได้

"ท่านพ่อ!"

หลันอั้นกรี๊ดร้องอย่างตกใจ

"รีบหนีไป!"

หลันเจิงคำราม จากนั้นก็ชักกระบี่ออกมาต่อสู้กับคนชุดดำที่จะตาม
ไปทางหลันอั้นอย่างสุดกำลัง หมายถึงบุตรรอดชีวิตไปได้

ดาบปะทะกระบี่ กระบี่ยาวปลิวกระเด็น ก่อนที่เขาจะล้มลงก็เห็น
ธนูดอกหนึ่งพุ่งรี่ไปทางบุตร ชั่วขณะจิตที่ลมหายใจขาดห้วงนั้น ภาพที่
ปรากฏแก่คลองจักษุคือภาพเงาร่างนางตั้งธนูที่กลางหลัง

ไม่... ดวงตาเบิกกว้างเต็มไปด้วยความโกรธแค้น ไม่อาจทนเห็นภาพ
ที่ปรากฏแก่สายตา จากนั้นมโนสำนึกก็เข้าสู่ภาวะมีดมนอนธการ

ม้าสองตัวควบตะบึงยำหิมะ บุรุษหนุ่มที่อยู่ข้างหน้าสวมเสื้อคลุมสีดำ
เส้นผมดำขลับเหมือนเส้นไหมสีดำปลิวระบัดอยู่หลังต้นคอ

ทันใดนั้นดวงตาดำสนิทของเขาก็หรี่ลงเล็กน้อย ดูเหมือนจะได้กลิ่น
ประหลาดลอยมาตามลมหนาว เวลานั้นผู้ติดตามที่อยู่ด้านหลังก็กระตุ้นม้า
มาข้างกาย รอรับคำสั่งด้วยสีหน้าระมัดระวัง

"ท่านประมุข?"

"ไปดูกันหน่อย"

หวงผู้เยี่ยหยับริมฝีปากบางกล่าวเสียงเบา

"ขอรับ"

เพียงชั่วครู่ พอทั้งสองเลี้ยวผ่านช่องเขา ภาพที่ปรากฏแก่สายตานั้นก็
เหมือนดังที่คาดไว้ กลิ่นประหลาดที่เจือในอากาศคือกลิ่นควาเลือดดลละคลุ้ง
นั่นเอง

หวงผู้เยี่ยหยับตามองภาพการชนฆ่าเบื้องหน้าด้วยสายตาเย็นชา
แววเบือหน่ายเกลียดชังแล่นผ่านสายตาฉาบ เขาไม่มีทีท่าจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับ
หยับเท่ากระตุ้นท้องม้าเตรียมจะจากไป คิ้วเข้มพาดเฉียงพลงนวมวดเล็กน้อย
เขารั้งบังเทียนหยุด เหลือบตามองลงไป เห็นมือคู่หนึ่งจุดชายเสื้อเขาไว้

ความรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยแล่นผ่านหัวใจ เขาไม่ได้สังเกตเลยว่า
คนที่อยู่บนหลังม้าตัวข้าง ๆ นั้นยังมีลมหายใจอยู่ พอก้มลงพินิจจึงพบว่า
คนผู้นี้เป็นดรุณีอายุประมาณสิบหกสิบเจ็ดปี

ดรุณีนางนั้นลมหายใจรวยริน มีธนูดอกหนึ่งปักอยู่กลางหลัง หาก
ไม่มีคนยื่นมือช่วยคงสิ้นใจตายอยู่กลางหิมะในไม่ช้า

แต่ความเป็นตายของนางหามีความเกี่ยวพันกับเขาไม่ เขาตั้งชายเสื้อ

ออกอย่างรังเกียจ คิดจะสะบัดมือสกปรกเปื้อนเลือดที่จุดขายเสื้อเขาไว้
ทว่ามือคู่นั้นกลับยึดขายเสื้อเขาแน่นไม่ยอมปล่อย ร่างที่ใกล้จะดับสูญมี
พลังกำลังเหนือความคาดหมาย ทำให้เขาสะบัดไม่หลุดอยู่ชั่วขณะ

ขณะที่เขากำลังคิดจะชักกระบี่มาฟันมือคู่นั้นให้ขาด นางก็เอ่ย
ด้วยเสียงแผ่วรวรินว่า

"ช่วย...ช่วยท่านพ่อของข้าและพวกเขาด้วย ข้า...ขอร้อง..."

เขาถามด้วยแววตาเย็นเยียบแผ่รอยดำหนิ

"เหตุใดข้าต้องช่วยพวกเขา"

หลันอันแงงหน้าขึ้นอย่างยากลำบาก พอเห็นบุรุษร่างสูงใหญ่บน
หลังม้าถนัดตาก็นิ่งตะลึงไป จากนั้นดวงตาก็เป็นประกายสว่างวาบ ร้อง
ด้วยความปีติว่า

"เทวดา! ต้องเป็นเทวดามาช่วยพวกเราแน่ ท่านเทวดา รีบช่วยชีวิต
ท่านพ่อของข้า ได้เท่า และคนอื่นๆ ด้วยเถิด"

นางมองใบหน้านามคมคายนั้นแว่หนึ่ง ร้องขอเสียงแผ่วเบา

พอเห็นนางเข้าใจผิดว่าเขาเป็นเทวดา ริมฝีปากของหวงผู้เยือกก็เผย
รอยยิ้ม เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเป็นจังหวะจะโคน แต่เนื้อความนั้นทำลาย
จินตนาการของนางอย่างโหดร้าย

"ข้าไม่ใช่เทวดา ข้าเป็นปีศาจชั่วร้าย รู้จักแต่ฆ่าคน ไม่รู้จักช่วยคน"
ว่าแล้วเขาก็ยกเท้าขึ้นถีบนางให้พ้นทางอย่างไร้หัวใจ

หลันอันถูกถีบกระเด็นไปนอนบนพื้นหิมะ ม้าของนางวิ่งหนีไปด้วยความตกใจ
แต่นางไม่ยอมแพ้ ก่อนที่เขาจะจากไปนางก็โถมร่างเข้าไป
กอดขาเขาที่อยู่ติดอานม้าแน่นไม่ยอมปล่อย

"ช่วยท่านพ่อข้าและคนอื่นๆ ด้วย ขอร้องท่านเถิด..." นางไม่สนใจว่า เขาจะเป็นเทวดาหรือปีศาจร้าย ขอเพียงเขาช่วยบิดานางและคนอื่นๆ ได้ก็พอ

หวังผู้เฒ่าก้มลงมองขาที่ถูกนางกดไว้นั่น ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง ไปยังจุดที่เกิดการต่อสู้เมื่อครู่ เห็นคนหกเจ็ดคนทอดร่างอยู่กลางพื้นหิมะ ริมฝีปากขยับหัวเราะเบาๆ กล่าวอย่างเย็นชา "พวกเขาตายหมดแล้ว ตอนนี้เจ้าควรจะกังวลถึงความเป็นตายของตัวเองมากกว่า เพราะคราวนี้ คนต่อไปคงจะเป็นเจ้า"

เหล่านั้นไม่เข้าใจคำพูดเหล่านั้นแจ่มชัด ใจนางคิดแต่จะขอให้เขาช่วย ทุกคน

"ข้า ข้า ข้าทำซาลาเปาร้อยมาก ได้โปรดเถิด ขอเพียงท่านช่วย พวกเราได้ ข้า ข้าจะทำซาลาเปาร้อยๆ ให้ท่านกิน"

นางได้รับบาดเจ็บสาหัส หวังสมองสับสน ยามนี้ก็ออกเพียงว่าจะใช้ สิ่งที่ตนถนัดที่สุดมาเป็นข้อแลกเปลี่ยนในการขอร้อง

ซาลาเปา? นางไร้เดียงสาขนาดจะใช้ซาลาเปาเป็นข้อแลกเปลี่ยนให้ เขาลงมือช่วยคนหรือ หวังผู้เฒ่าอดขันมิได้ ขณะจะเอ่ยปากปลันเห็น แสงสีเงินสว่างวาบ เขาชักกระบี่ข้างเอวว่องไวปานสายฟ้าแลบสะบัดไป เบื้องหน้า

"อา..."

พริบตานันได้ยินเสียงร้องโหยหวน แขนข่มเลือดข้างหนึ่งตกลงบนพื้น หิมะ มือสังหารที่ลอบจู่โจมล้มลง

เสียงร้องโหยหวนนั้นทำให้มือสังหารที่เหลือหันมาสนใจ คนชุดดำ สามคนที่กำลังคั่นรถม้าอยู่รีบพุ่งเข้ามาชุมนุมกัน

"พวกเจ้าเป็นใคร!"

หลันอินเห็นคนโหดที่ฆ่าคนอย่างไม่กะพริบตาเหล่านั้นเข้ามาใกล้ก็
เบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก ร่างสิ้นระริก นางกระอักเลือดหลายคำ
ท้ายสุดร่างบางนั้นก็ทานทนต่อไปไม่ไหว สิ้นสติสมประดีไป

หวงผู้เฒ่าก้มลงปรายตามองหลันอินแวบหนึ่งก่อนจะเงยหน้าขึ้นมอง
มือสังหารเหล่านั้น กล่าวตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"คนที่ไม่เกี่ยวข้อง"

"คิดจะสอดมือยุ่งเกี่ยวหรือ"

คนชุดดำที่เป็นหัวหน้าประเมินเขาด้วยสายตาระวังระไว บุรุษหนุ่ม
ข้างหน้าอายุประมาณยี่สิบสี่ห้าปี ใบหน้าหล่อเหลาคมคายเห็นคน
สามัญ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย ดวงตาที่มองพวกตนแฝงแววเกี้ยวจรั้น
กลืนอายอำมหิตเยือกเย็นที่แผ่ซ่านจากร่างทำให้ไม่กล้าประมาทดูแล

"ข้าไม่มีอารมณ์ไรรู้แก่นสารเช่นนั้น"

หวงผู้เฒ่าเอ่ยปากด้วยท่าทางปลอดโปร่ง

"ถ้าเช่นนั้นรบกวนขอให้หลีกทาง อย่าได้กีดขวางพวกเรา"

คนชุดดำเมื่อทราบว่าเขาไม่มีเจตนาจะสอดมือยุ่งเกี่ยว สายตาก็
มองไปทางดรุณีผู้หลงรอดชีวิต เตรียมการตัดรากถอนโคน เป็นไปได้มากกว่า
ของที่ค้นไม่พบเมื่อครู่จะอยู่กับดรุณีนางนั้น

"หากข้าไม่หลีกทางแล้ว?"

หวงผู้เฒ่ามีสีหน้าปกติ ท่าทีปลอดโปร่ง แม้จะมีอาวุธคมกล้าถึง
สามเล่มอยู่เบื้องหน้า

"ถ้าเช่นนั้นก็ตายพร้อมกับนางเถอะ!"

เรื่องนมหงส์ลักรัก

คนชุดดำตัววาดเสียงเกรี้ยว ส่งสัญญาณส่งลูกน้องให้ลงมือโดย
พร้อมเพรียงกัน

เงาร่างสายหนึ่งปรากฏขึ้นจากด้านหลังของหวงฝูเยี่ย พุ่งไปจับมือ
คนชุดดำเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว

ข้างหวงฝูเยี่ยนั่งนิ่งอยู่บนหลังม้า มองทั้งสองฝ่ายประมือกันด้วย
ท่าที่เย็นใจ เพียงไม่นาน คนชุดดำทั้งสามก็ทยอยกันล้มลงบนพื้น หิมะ
ขาวสะอาดถูกย้อมจนกลายเป็นสีแดงฉาน

คนชุดดำอีกสามคนที่อยู่ไม่ไกลเดิที่ตั้งท่าจะเข้ามาช่วยต่อสู้ แต่
พอเห็นฝ่ายตรงข้ามมีวิทย์ยุทธ์สูงล้ำ สามารถสังหารคนสามคนได้ในเพียง
ไม่กี่กระบวนท่า ก็รู้ว่าสถานการณ์ไม่เอื้อต่อฝ่ายตนจึงรีบหนีไปก่อน

"ท่านประมุข"

หยางวังเอ๋ออย่างนอบน้อมเป็นเชิงถามว่าจะให้ไล่สังหารคนชุดดำ
ทั้งสามหรือไม่

หวงฝูเยี่ยสายตาระยะเยิบ ๆ เป็นเชิงว่าไม่ต้องตาม แล้วลงจากหลังม้า
มาดูอาการของดรุณีนางนั้น

"ยังไม่ตาย หยางวัง พานางกลับไป"

"หา?"

หยางวังอุทานด้วยความประหลาดใจเล็กน้อยแต่มิได้เอ่ยถาม พาดรุณี
ขึ้นหลังม้ากลับไปตามคำสั่ง

สวนบำรุงจิตเป็นเรือนพักที่บ่อมหงส์เห็นใช้ต้อนรับแขกผู้มาเยือน
ดอกเล่าเหมยในสวนกำลังเบ่งบานเป็นสีแดงเข้มไปทั้งต้นอวดโฉมท่ามกลาง